

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารที่ปรากฏในเชิงอรรถของวิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2513 จนถึงสิ้นปี พ.ศ. 2524 จำนวน 344 เล่ม โดยได้กำหนดสมมติฐานไว้ดังนี้คือ

1. วารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาทางด้านเศรษฐศาสตร์ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มากกว่าวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาทางด้านอื่น ๆ
2. วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มีอายุอยู่ในช่วงเวลา 6 ปี
3. วารสารภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มากกว่าวารสารภาษาไทย

สรุปผลการวิจัย

1. จำนวนวิทยานิพนธ์และวารสารที่ได้รับการอ้างอิง

วิทยานิพนธ์ทั้งหมดจำนวน 344 เล่ม ที่นำมาใช้เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ มีการอ้างอิงวารสาร 2,662 รายการ และมีวิทยานิพนธ์ 26 เล่ม ที่มีได้มีการอ้างอิงวารสารคิดเป็นร้อยละ 7.56 ของจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมด วิทยานิพนธ์ 344 เล่มที่ใช้ในการวิจัยสามารถจำแนกออกตามสถาบันการศึกษาได้ดังนี้คือ

1. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 17.44 มีการอ้างอิงวารสาร 371 รายการ เป็นวิทยานิพนธ์ที่เขียนเป็นภาษาไทยโดยนิสิตชาวไทยทุกเล่ม ยกเว้นวิทยานิพนธ์ของเอกจิต วงศ์ศุภชาติกุล และทองติก เดกิงวิทย์ ซึ่งเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ มีวิทยานิพนธ์จำนวน 8 เล่มที่มีได้มีการอ้างอิงวารสารคิดเป็นร้อยละ 2.33

2. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาดัตถ์ของมหาวิทาลัยธรรมศาสตร์จำนวน 284 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 82.56 มีการอ้างอิงวารสาร 2,291 รายการ และมีวิทยานิพนธ์ 18 เล่ม ที่ได้มีการอ้างอิงวารสาร คิดเป็นร้อยละ 6.34 ในจำนวนวิทยานิพนธ์ 284 เล่มนี้ แบ่งออกได้เป็น

2.1 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย จำนวน 105 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 30.52 มีการอ้างอิงวารสาร 756 รายการ และมีวิทยานิพนธ์ 7 เล่มที่ได้มีการอ้างอิงวารสาร คิดเป็นร้อยละ 2.03

2.2 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษจำนวน 179 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 52.04 มีการอ้างอิงวารสาร 1,535 รายการ และมีวิทยานิพนธ์ 11 เล่มที่ได้มีการอ้างอิงวารสาร คิดเป็นร้อยละ 3.20 นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์มี ทั้งนักศึกษาชาวไทย และนักศึกษาชาวต่างประเทศ ฉะนั้นวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของ มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์ จึงแบ่งออกเป็น

2.2.1 วิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวไทยจำนวน 144 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 41.86 มีการอ้างอิงวารสาร 1,091 รายการ และมีวิทยานิพนธ์ 10 เล่มที่ได้มีการอ้างอิงวารสาร คิดเป็นร้อยละ 2.91

2.2.2 วิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวต่างประเทศจำนวน 35 เล่ม คิดเป็นร้อยละ 10.18 มีการอ้างอิงวารสาร 444 รายการ และมีวิทยานิพนธ์ 1 เล่มที่ได้มีการอ้างอิงวารสาร คิดเป็นร้อยละ .29

2. ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยของการวิเคราะห์

ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ 344 เล่ม ที่นำมาใช้เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ มีการอ้างอิงวารสาร 2,662 รายการ สามารถแยกเป็นหมวดต่าง ๆ ได้ดังนี้ เศรษฐศาสตร์- การเกษตร 69 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 318 รายการ คิดเป็นร้อยละ 11.95 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม 63 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 458 รายการ คิดเป็นร้อยละ 17.20 เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ 50 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 723 รายการ คิดเป็นร้อยละ 27.16 เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ 47 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 355 รายการ คิดเป็นร้อยละ 13.34 เศรษฐศาสตร์การเงิน 30 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 317 รายการ คิดเป็นร้อยละ 11.91 เศรษฐศาสตร์เรื่องอื่น ๆ 25 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 130 รายการ คิดเป็นร้อยละ 4.88 เศรษฐศาสตร์การคลัง 24 เล่ม

มีการอ้างอิงวารสาร 134 รายการ คิดเป็นร้อยละ 5.03 เศรษฐศาสตร์การพัฒนา 14 เล่ม
มีการอ้างอิงวารสาร 93 รายการ คิดเป็นร้อยละ 3.49 ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ 8 เล่ม
มีการอ้างอิงวารสาร 65 รายการ คิดเป็นร้อยละ 2.44 ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ 7 เล่ม มีการ
อ้างอิงวารสาร 47 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.77 และเศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ 7 เล่ม
มีการอ้างอิงวารสาร 22 รายการ คิดเป็นร้อยละ .83

เมื่อจำแนกขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์และการอ้างอิงวารสารตามสาขา
การศึกษา ผลปรากฏดังนี้คือ

1. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหัพัตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 60 เล่ม
แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ได้ดังนี้ เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม 11 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร
58 รายการ คิดเป็นร้อยละ 15.63 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เศรษฐศาสตร์การเกษตร 11 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 57
รายการ คิดเป็นร้อยละ 15.36 เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ 10 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร
23 รายการ คิดเป็นร้อยละ 6.20 เศรษฐศาสตร์การเงิน 9 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 70
รายการ คิดเป็นร้อยละ 18.87 เศรษฐศาสตร์เรื่องอื่น ๆ 6 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 36
รายการ คิดเป็นร้อยละ 9.70 เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ 4 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร
46 รายการ คิดเป็นร้อยละ 12.40 เศรษฐศาสตร์การคลัง 4 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 26
รายการ คิดเป็นร้อยละ 7.01 ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ 3 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 43
รายการ คิดเป็นร้อยละ 11.59 เศรษฐศาสตร์การพัฒนา 2 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 12
รายการ คิดเป็นร้อยละ 3.24 และไม่มีวิทยานิพนธ์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์
และเศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณเลย

2. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหัพัตของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 284 เล่ม
จำแนกออกเป็นวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยและวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษดังนี้

2.1 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย 105 เล่ม แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ
ได้ดังนี้ เศรษฐศาสตร์การเกษตร 25 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 121 รายการ คิดเป็นร้อยละ
16 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม 21 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 228 รายการ คิดเป็น
ร้อยละ 30.16 เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ 12 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 54 รายการ
คิดเป็นร้อยละ 7.14 เศรษฐศาสตร์เรื่องอื่น ๆ 11 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 74 รายการ

คิดเป็นร้อยละ 9.79 เศรษฐศาสตร์การคลัง 11 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 51 รายการ คิดเป็นร้อยละ 6.75 เศรษฐศาสตร์การเงิน 8 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 82 รายการ คิดเป็นร้อยละ 10.85 เศรษฐศาสตร์การพัฒนา 8 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 69 รายการ คิดเป็นร้อยละ 9.13 เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ 5 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 54 รายการ คิดเป็นร้อยละ 7.14 ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ 2 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 16 รายการ คิดเป็นร้อยละ 2.12 เศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ 2 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 7 รายการ คิดเป็นร้อยละ .92 และไม่มีวิทยานิพนธ์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์เลย

2.2 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษ 179 เล่ม แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ได้ดังนี้ เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ 41 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 623 รายการ คิดเป็นร้อยละ 40.59 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์การเกษตร 33 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 140 รายการ คิดเป็นร้อยละ 9.12 เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม 31 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 172 รายการ คิดเป็นร้อยละ 11.21 เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ 25 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 278 รายการ คิดเป็นร้อยละ 18.11 เศรษฐศาสตร์การเงิน 13 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 165 รายการ คิดเป็นร้อยละ 10.75 เศรษฐศาสตร์การคลัง 9 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 57 รายการ คิดเป็นร้อยละ 3.71 เศรษฐศาสตร์เรื่องอื่น ๆ 8 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 20 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.30 ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ 7 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 47 รายการ คิดเป็นร้อยละ 3.06 เศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ 5 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 15 รายการ คิดเป็นร้อยละ .98 เศรษฐศาสตร์การพัฒนา 4 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 12 รายการ คิดเป็นร้อยละ .78 และประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ 3 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 6 รายการ คิดเป็นร้อยละ 2.39

วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษ ยังจำแนกออกเป็น

2.2.1 วิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวไทย 144 เล่ม แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ได้ดังนี้ เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ 34 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 479 รายการ คิดเป็นร้อยละ 43.90 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวไทย เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม 24 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 103 รายการ คิดเป็นร้อยละ 9.44 เศรษฐศาสตร์การเกษตร 24 เล่ม

มีการอ้างอิงวารสาร 88 รายการ คิดเป็นร้อยละ 8.07 เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ 16 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 123 รายการ คิดเป็นร้อยละ 11.27 เศรษฐศาสตร์การเงิน 12 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 156 รายการ คิดเป็นร้อยละ 14.30 เศรษฐศาสตร์การคลัง 8 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 47 รายการ คิดเป็นร้อยละ 4.31 เศรษฐศาสตร์เรื่องอื่น ๆ 8 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 20 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.83 ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ 6 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 42 รายการ คิดเป็นร้อยละ 3.85 เศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ 5 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 15 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.38 เศรษฐศาสตร์การพัฒนา 4 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 12 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.10 และประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ 3 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 6 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.55

2.2.2 วิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวต่างประเทศ 35 เล่ม แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ได้ดังนี้ เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ 9 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 155 รายการ คิดเป็นร้อยละ 34.91 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ หลักสูตรภาษาอังกฤษที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวต่างประเทศ เศรษฐศาสตร์การเกษตร 9 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 52 รายการ คิดเป็นร้อยละ 11.71 เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ 7 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 144 รายการ คิดเป็นร้อยละ 32.43 เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม 7 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 69 รายการ คิดเป็นร้อยละ 15.54 เศรษฐศาสตร์การคลัง 1 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 10 รายการ คิดเป็นร้อยละ 2.25 เศรษฐศาสตร์การเงิน 1 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 9 รายการ คิดเป็นร้อยละ 2.03 ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ 1 เล่ม มีการอ้างอิงวารสาร 5 รายการ คิดเป็นร้อยละ 1.13 ไม่มีวิทยานิพนธ์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ เศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ เศรษฐศาสตร์การพัฒนา และเศรษฐศาสตร์เรื่องอื่น ๆ เลย

3. ขอบเขตเนื้อหาวิชาของบทความวารสารที่ได้รับการอ้างอิง

จากการวิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหาวิชาของบทความวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตามระบบการจัดหมู่หนังสือของหอสมุดรัฐสภาอเมริกัน พบว่าบทความวารสารหมวดเศรษฐศาสตร์ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 92.79 ของจำนวนบทความทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง รองลงมาได้แก่หมวดสังคมวิทยา เกษตรกรรม และการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 1.58, 1.38 และ 1.05 ตามลำดับ เมื่อจำแนกขอบเขตเนื้อหาวิชาของบทความที่ได้รับการอ้างอิงออกตาม

สถาบันการศึกษาพบว่า

1. วิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอ้างอิงบทความวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์มากที่สุด คือร้อยละ 88.41 รองลงมาได้แก่ประวัติศาสตร์ทั่วไปและประวัติศาสตร์โลกเก่า (ซีกโลกตะวันออก) คิดเป็นร้อยละ 3.50 ส่วนหมวดรัฐศาสตร์ กฎหมาย และการศึกษาได้รับการอ้างอิงเท่ากันเป็นอันดับสามคือร้อยละ 2.43

2. วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำแนกออกเป็น

2.1 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยอ้างอิงบทความวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์มากที่สุด คือร้อยละ 87.97 รองลงมาได้แก่ สังคมวิทยา เกษตรกรรม เทคโนโลยี และรัฐศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 3.31, 2.25, 1.86 และ 1.46 ตามลำดับ

2.2 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษอ้างอิงบทความวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์มากที่สุด คือร้อยละ 96.22 รองลงมาได้แก่ เกษตรกรรม การศึกษา และแพทยศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 1.11, .91 และ .78 ตามลำดับ

วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์สามารถแบ่งออกได้เป็น

2.2.1 วิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวไทย อ้างอิงบทความวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์มากที่สุด คือร้อยละ 95.51 รองลงมาได้แก่ เกษตรกรรม แพทยศาสตร์ และการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 1.56, 1.10 และ .91 ตามลำดับ

2.2.2 วิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวต่างประเทศ อ้างอิงบทความวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์มากที่สุด คือร้อยละ 97.97 รองลงมาได้แก่ สังคมวิทยา และการศึกษา ซึ่งมีจำนวนการอ้างอิงเท่ากันคือร้อยละ .90

4. ช่วงอายุของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง

วารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงมีอายุอยู่ในระหว่าง 0-5 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.54 ของจำนวนวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง รองลงมาได้แก่วารสารที่มีอายุระหว่าง 6-10 ปี และ 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.65 และ 14.65 ตามลำดับ และวารสารที่มีอายุมากที่สุดคือ 46-50 ปี ได้รับการอ้างอิงเพียงร้อยละ .11 เท่านั้น เมื่อจำแนกอายุของวารสารตามสถาบันการศึกษา ผลปรากฏตรงกันคือวารสารที่มีอายุระหว่าง 0-5 ปี, 6-10 ปี และ 11-15 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดตามลำดับ สำหรับวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่ง

สามารถแยกละเอียดออกไปได้อีกเป็นวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย และวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษซึ่ง เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวไทยกับวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ เรียบเรียงโดย นักศึกษาชาวต่างประเทศ ผลที่ปรากฏพบว่าวารสารที่มีอายุน้อยได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ได้แก่ วารสารที่มีอายุระหว่าง 0-5 ปี, 6-10 ปี และ 11-15 ปี เช่นเดียวกัน ส่วนวารสารที่มีอายุ มากขึ้นจะได้รับการอ้างอิงในจำนวนที่น้อยลงตามลำดับ

5. ภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง

ผลการวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารของวิทยานิพนธ์ทั้งหมดพบว่ามี การอ้างอิงวารสารภาษาอังกฤษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.75 วารสารภาษาไทยได้รับการอ้างอิงมาก ในอันดับรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 32.76 วารสารภาษาต่างประเทศอื่นได้รับการอ้างอิงน้อยที่สุด คิดร้อยละ .49 วารสารภาษาต่างประเทศอื่นที่ได้รับการอ้างอิงได้แก่ภาษาอินโดนีเซีย เกาหลี ซึ่งได้รับการอ้างอิงมากในจำนวนที่เท่ากัน รองลงมาได้แก่ภาษาสเปน ฝรั่งเศส และเยอรมัน

เมื่อจำแนกภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงออกตามสถาบันการศึกษา พบว่า ผลที่ได้แตกต่างกันไปบ้างดังนี้คือ

1. วิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อ้างอิงวารสารภาษาไทยมากกว่า ภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 58.49 : 41.24 ซึ่งไม่ต่างกันเท่าไรนัก และอ้างอิงวารสารภาษา ต่างประเทศอื่นร้อยละ .27

2. วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น

2.1 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย ผลการวิเคราะห์ตรงกับวิทยานิพนธ์ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยคือวารสารภาษาไทยได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75 รองลงมาได้แก่วารสารภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 24.87 วารสารภาษาต่างประเทศอื่นได้รับ การอ้างอิงน้อยที่สุดเพียงร้อยละ .13

2.2 วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษ สำหรับวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษ ที่ เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวไทย พบว่าวารสารภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงมากที่สุดคือร้อยละ 91.93 ซึ่งต่างจากวารสารภาษาไทยเป็นอันมาก วารสารภาษาไทยได้รับการอ้างอิงเพียงร้อยละ 7.98 เท่านั้น ส่วนวารสารภาษาต่างประเทศอื่นได้รับการอ้างอิงน้อยที่สุดคือร้อยละ .09 สำหรับ วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ เรียบเรียงโดยนักศึกษาชาวต่างประเทศนั้นอ้างอิงวารสารภาษา ภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมาได้แก่วารสารภาษาต่างประเทศอื่น และวารสารภาษาไทยได้รับการอ้างอิง น้อยที่สุดเพียง 1 รายการ เป็นการอ้างอิงบทความภาษาอังกฤษที่ตีพิมพ์ในวารสารภาษาไทยนั้น

อีกทีหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 97.52, 2.25 และ .23 ตามลำดับ

6. รายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมาก

วารสารภาษาไทยที่ได้รับการอ้างอิงมีจำนวน 149 รายการ และที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดได้แก่ ราชกิจจานุเบกษา และ รายงานเศรษฐกิจรายเดือน ในจำนวนที่ใกล้เคียงกันคือร้อยละ 13.76 และ 13.07 ของวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตามลำดับ รองลงมาได้แก่ วารสารธรรมศาสตร์ ซึ่งได้รับการอ้างอิงเพียงร้อยละ 3.44 สำหรับวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดได้แก่ ราชกิจจานุเบกษา และ รายงานเศรษฐกิจรายเดือน เช่นกันต่างกันแต่เพียงว่าวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอ้างอิงถึง รายงานเศรษฐกิจรายเดือน มากกว่า ราชกิจจานุเบกษา ส่วนวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เรียบเรียง โดยนักศึกษาชาวไทยนั้นยังคงอ้างอิงถึง ราชกิจจานุเบกษา มากที่สุด แต่รองลงมาได้แก่ วารสารเศรษฐศาสตร์ และ เศรษฐศาสตร์ปริทัศน์ ซึ่งได้รับการอ้างอิงในจำนวนที่เท่ากัน รายงานเศรษฐกิจรายเดือน และ วารสารเศรษฐศาสตร์ ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับ 3 วารสารภาษาไทยที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษที่เรียบเรียง โดยนักศึกษาชาวต่างประเทศคือ วารสารสังคมศาสตร์

วารสารภาษาต่างประเทศที่ได้รับการอ้างอิงมีจำนวน 263 รายการ และที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดได้แก่ Foreign Trade Statistics of Thailand คิดเป็นร้อยละ 11.51 ของวารสารภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง รองลงมาได้แก่ American Economic Review และ Journal of Political Economy คิดเป็นร้อยละ 7.93 และ 6.43 ตามลำดับ วารสารดังกล่าวเป็นวารสารภาษาอังกฤษทั้งสิ้น วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมาก 3 อันดับแรกในวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แก่วารสาร 3 รายการดังกล่าวเช่นกัน สำหรับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้แก่ American Economic Review รองลงมาได้แก่ American Journal of Agricultural Economics และ Economic Journal ซึ่งได้รับการอ้างอิงในจำนวนที่เท่ากัน วิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เรียบเรียง โดยนักศึกษาชาวไทยอ้างอิงถึงวารสาร Foreign Trade Statistics of Thailand มากที่สุด รองลงมาได้แก่ American Economic Review,

Bank of Thailand Monthly Bulletin และ Journal of Political Economy ตามลำดับ ส่วนวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษที่เรียบเรียงโดยนักศึกษาวต่างประเทศนั้น อ้างถึงวารสาร American Economic Review มากที่สุด รองลงมาได้แก่ Review of Economics and Statistics, Journal of Political Economy และ Malayan Economic Review ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้แยกการอภิปรายผลออกเป็น 4 หัวข้อคือ

1. ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์และบทความวารสารที่ได้รับการอ้างอิง
2. อายุของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง
3. ภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง
4. เปรียบเทียบรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงกับวารสารที่มีในห้องสมุด

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

1. จากผลการวิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต จำนวน 344 เล่ม พบว่าวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การเกษตรและเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมมีมากที่สุด รองลงมาได้แก่วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ และเศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ ส่วนวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ และประวัติศาสตร์เศรษฐกิจมีจำนวนน้อยมาก แสดงให้เห็นว่าการวิจัยในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์เน้นหนักเฉพาะด้านเศรษฐศาสตร์การเกษตร เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศและเศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์มากที่สุด เมื่อพิจารณาจำนวนการอ้างอิงในแต่ละขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ พบว่าวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ มีจำนวนการอ้างอิงวารสารมากที่สุด รองลงมาได้แก่เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ เศรษฐศาสตร์การเกษตร และเศรษฐศาสตร์การเงิน ตามลำดับ ส่วนวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์เชิงปริมาณ ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ และเศรษฐศาสตร์การพัฒนา มีการอ้างอิงวารสารน้อยที่สุด ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ตอนแรก กล่าวคือขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ที่มีผู้ทำวิจัยมากเป็นกลุ่มเดียวกับวิทยานิพนธ์ที่มีจำนวนการอ้างอิงมาก อย่างไรก็ตามมิได้หมายความว่าวิทยานิพนธ์ในเนื้อหาที่มีผู้ทำวิจัยมากที่สุด จะต้องมีการอ้างอิงวารสารมากที่สุด ดังตัวอย่างเช่น วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับ

เศรษฐศาสตร์การเกษตร ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดคือ 69 เล่ม แต่มีจำนวนการอ้างอิงวารสารมากเป็นอันดับ 4 คือ 318 รายการ ในขณะที่วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ ซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับ 3 คือ 50 เล่ม แต่มีการอ้างอิงวารสารมากที่สุดถึง 723 รายการ

สำหรับบทความวารสารที่ได้รับการอ้างอิงทั้งหมด 2,662 รายการนั้น มีขอบเขตเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์มากที่สุดคือร้อยละ 92.79 ของจำนวนบทความทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง ส่วนบทความที่เหลืออีกร้อยละ 7.21 มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาอื่น ๆ รวมกัน ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 คือวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาทางด้านเศรษฐศาสตร์ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มากกว่าวารสารที่มีขอบเขตเนื้อหาวิชาทางด้านอื่น ๆ และสอดคล้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยบาธ เรื่อง The Structure of Social Science Literature as Shown by Citations ซึ่งใช้วารสารทางเศรษฐศาสตร์เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ พบว่าวารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์อ้างอิงวารสารในขอบเขตเนื้อหาวิชาของตนมากถึงร้อยละ 88.80 (Bath University, Design of Information Systems in the Social Sciences 1979: 52) บทความวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาอื่น ๆ ร้อยละ 7.21 นั้น เป็นสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์มากที่สุดคือร้อยละ 3.58 รองลงมาได้แก่สาขาวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์คือร้อยละ 2.92 ส่วนสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์มีเพียงร้อยละ .71 เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์จะมีการอ้างอิงบทความวารสารในสาขาวิชาอื่นน้อยมาก แต่ก็ยังอ้างอิงบทความวารสารในสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์มากกว่าสาขาวิชาทางด้านอื่น ๆ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของซีเกลย์ (Seagley 1968, quoted in Navanitaya Intrama 1968: 26) เอิร์ลและวิกเคอรี (Earle and Vickery 1969: 123-141) และมหาวิทยาลัยบาธ (Bath University, Design of Information Systems in the Social Sciences b, Microfiche) ที่พบว่าส่วนใหญ่สาขาวิชาต่าง ๆ ทางสังคมศาสตร์มักจะอ้างอิงสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาในขอบเขตวิชาของตนหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องมากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง สำหรับสาขาวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์ซึ่งได้รับการอ้างอิงรองลงมาจากสังคมศาสตร์นั้นแสดงให้เห็นว่าสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มีความสัมพันธ์กับวิทยาศาสตร์ด้วย ดังเช่นวิชาคณิตศาสตร์ เศรษฐมิติ เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยสุขภาพอนามัย และเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยเทคโนโลยี เป็นต้น บทความวารสารทางด้านมนุษยศาสตร์ได้รับการ

อ้างอิงน้อยมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากวิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ห้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังน้อย

2. สำหรับผลการวิเคราะห์อายุของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงนั้นแสดงให้เห็นว่า ผู้วิจัยทางเศรษฐศาสตร์นิยมใช้วารสารใหม่ ๆ มากที่สุด ดังจะเห็นได้ว่าวารสารที่มีอายุระหว่าง 0-5 ปี, 6-10 ปี และ 11-15 ปี ได้รับการอ้างอิงมากคิดเป็นร้อยละ 48.54, 22.65 และ 14.65 ตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวารสารที่มีอายุระหว่าง 0-5 ปี ได้รับการอ้างอิงมากกว่า 2 เท่าของวารสารที่มีอายุระหว่าง 6-10 ปี ซึ่งได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับ 2 วารสารที่มีอายุระหว่าง 16-50 ปี จะได้รับการอ้างอิงน้อยลงตามลำดับ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ของเอิร์ลและวิกเคอรี (Earle and Vickery 1969: 132) และผลการวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์และเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบาธ เรื่อง The Structure of Social Science Literature as Shown by Citations (Bath University, Design of Information Systems in the Social Sciences 1979: 39-40) ซึ่งสรุปได้ว่าวารสารส่วนใหญ่ที่ได้รับการอ้างอิงมีอายุ 6 ปี และยิ่งวารสารมีอายุมากขึ้นเท่าใด จำนวนการอ้างอิงก็จะยิ่งน้อยลง

ผลการวิจัยที่ตรงกันกับสมมติฐานข้อที่สอง ซึ่งกำหนดไว้ว่าวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์อยู่ในช่วงเวลา 6 ปี นั่นคือวารสารที่มีอายุตั้งแต่ 0-5 ปี

3. ในการวิเคราะห์ภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงนั้น ผลการวิจัยพบว่าวารสารภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงมากกว่าวารสารภาษาไทยกว่า 2 เท่าเล็กน้อย คือ ร้อยละ 66.75 : 32.76 ส่วนวารสารภาษาต่างประเทศอื่นได้รับการอ้างอิงเพียงเล็กน้อย คือร้อยละ .49 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อสุดท้าย คือวารสารภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มากกว่าวารสารภาษาไทย และตรงกับผลการวิจัยของจาร์พร สัทธาธิก และไพลิน ไชยเสนะ ที่วิเคราะห์การอ้างอิงของวิทยานิพนธ์สาขาวิชาการศึกษา ซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของสังคมศาสตร์เช่นกัน และพบว่าวารสาร

ภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงมากกว่าวารสารภาษาไทย เนื่องจากวารสารภาษาไทยมีไม่เพียงพอในการค้นคว้าวิจัย (จารุพร สัทธาธิก 2525: 135) และที่มีเรื่องเกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษามีน้อย (ไพลิน ไชยเสนะ 2517: 275) ประกอบกับวารสารทางวิชาการส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ ทำให้สามารถเลือกเรื่องที่ต้องการได้มากกว่าวารสารภาษาไทย (จารุพร สัทธาธิก 2515: 97) ในทำนองเดียวกันวารสารวิชาการภาษาไทยทางเศรษฐศาสตร์ยังมีจำนวนน้อยมาก และเพิ่งเกิดขึ้นมาในเวลาไม่นานนักเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารวิชาการของต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก และจัดพิมพ์ออกมาเป็นเวลานานแล้ว อีกทั้งปัจจุบันยังได้มีวารสารเฉพาะวิชาทางเศรษฐศาสตร์ออกใหม่เป็นจำนวนมากหลายรายการเพื่อมารับกับการเจริญเติบโตของสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ที่เกิดแขนงวิชาใหม่ ๆ ออกมามากมาย และเมื่อพิจารณาในแง่เนื้อหาของบทความในวารสารภาษาไทยและบทความในวารสารภาษาต่างประเทศแล้วจะเห็นได้ว่าบทความในวารสารภาษาต่างประเทศจะครอบคลุมเรื่องราวที่กว้างขวางกว่า ทั้งทางด้านทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ และเศรษฐศาสตร์ประยุกต์ ทำให้วารสารภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงมากกว่าวารสารภาษาไทย ประกอบกับการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาตรีของคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีการเปิดสอนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษาต้องเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษด้วย ฉะนั้นนักศึกษาคงลาวจะต้องมีความสามารถในการอ่านและเข้าใจภาษาอังกฤษที่พอสมควร นอกจากนี้แล้วยังมีนักศึกษาชาวต่างประเทศในหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้จะใช้วารสารภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้วารสารที่เป็นภาษาประจำชาติของตนเองบ้างถ้ามีเรื่องที่ต้องการ อีกประการหนึ่งนักศึกษาได้ทำวิจัยในหัวข้อที่เกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องใช้ข้อมูลใหม่ ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาจากจำนวนการอ้างอิงวารสารภาษาอังกฤษของวิทยานิพนธ์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศจะเห็นได้ว่ามีจำนวนการอ้างอิงวารสารภาษาอังกฤษสูงกว่าวารสารภาษาไทยคิดเป็นร้อยละ 90.87 : 8.58 ฉะนั้นวารสารภาษาอังกฤษจึงได้รับการอ้างอิงมากกว่าวารสารภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษทั้งโดยนักศึกษาวไทยและชาวต่างประเทศ จะอ้างอิงวารสารภาษาอังกฤษในอัตราที่สูงมากถึงร้อยละ 93.61 : 5.67

แต่เมื่อจำแนกวิทยานิพนธ์ออกเป็นวิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงเป็นภาษาไทยและวิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษแล้ว จะพบว่าวารสารภาษาไทยจะได้รับการอ้างอิงมากกว่าวารสาร

ภาษาอังกฤษในวิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงเป็นภาษาไทย และได้รับการอ้างอิงน้อยกว่าวารสารภาษาอังกฤษในวิทยานิพนธ์ที่เรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของทุกเรื่อง ยกเว้นงานวิจัยของ จารุพร สัทธาธิก และไพลิน ไชยเสนะ ที่ว่าภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดในงานเขียนเรื่องหนึ่ง ๆ จะเป็นภาษาเดียวกับภาษาของงานเขียนเรื่องนั้น ๆ อย่างไรก็ตามจำนวนวารสารภาษาไทยที่มากกว่าวารสารภาษาอังกฤษก็ไม่ได้ต่างกันมากนัก ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นคือวารสารภาษาไทยทางด้านเศรษฐศาสตร์ยังมีไม่มากนัก แต่นักศึกษานิยมใช้วารสารภาษาไทยมากกว่าเนื่องจากเป็นภาษาที่เข้าใจได้ง่ายกว่าภาษาอังกฤษ และอาจมีข้อจำกัดในเรื่องภาษา จึงไม่นิยมใช้วารสารภาษาต่างประเทศ ประกอบกับพอที่จะหาข้อมูลจากสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น ๆ นอกจากวารสารได้ด้วย

4. วารสารภาษาไทยที่ได้รับการอ้างอิงมากในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ ได้แก่ ราชกิจจานุเบกษา เป็นสิ่งพิมพ์รัฐบาลของไทยที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นที่รวมประกาศพระบรมราชโองการ พระราชบัญญัติ พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ตั๋วบทกฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ของทางราชการ รองลงมาได้แก่ รายงานเศรษฐกิจ-รายเดือน เป็นวารสารของธนาคารแห่งประเทศไทย ให้ข้อมูลที่สำคัญทางด้านการเงินและการธนาคาร รายงานภาวะเศรษฐกิจต่าง ๆ ของไทย ตลอดจนตีพิมพ์กฎหมายและระเบียบการที่เกี่ยวข้อง ความเด่นของวารสารเล่มนี้อยู่ที่ตารางสถิติท้ายเล่ม ซึ่งนักเศรษฐศาสตร์นิยมใช้กันมาก และวารสารธรรมศาสตร์ เป็นวารสารวิชาการที่ตีพิมพ์บทความ บทความวิจารณ์ และเรื่องราวที่น่าสนใจในแขนงวิชาต่าง ๆ ทางสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับ 3 วารสาร 2 รายการแรกได้รับการอ้างอิงในจำนวนที่ใกล้เคียงกันคือร้อยละ 13.76 และ 13.07 สูงกว่า วารสารธรรมศาสตร์ ซึ่งได้รับการอ้างอิงเพียงร้อยละ 3.44 เป็นอันมาก วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากมีจำนวนไม่ถึงรายการ มีวารสารเพียง 12 รายการที่ได้รับการอ้างอิงร้อยละ 50.23 ของจำนวนวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง วารสารที่เหลืออีก 140 รายการได้รับการอ้างอิงเพียงร้อยละ 49.77 เท่านั้น

วารสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการอ้างอิงมากได้แก่ Foreign Trade Statistics of Thailand เป็นวารสารของประเทศไทยที่จัดทำโดยกรมศุลกากร มีเนื้อหาเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศไทยกับประเทศต่าง ๆ ฉะนั้นวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการค้าสินค้านี้ระหว่าง

ประเทศไทยกับต่างประเทศ จะอ้างถึงวารสารนี้กันมาก รองลงมาได้แก่วารสาร American Economic Review เป็นวารสารวิชาการทางเศรษฐศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมากของสหรัฐอเมริกา ที่พิมพ์บทความต่าง ๆ ที่มีคุณค่าซึ่งเขียนโดยคณาจารย์ที่มีชื่อเสียงจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นวารสารที่มีผู้ส่งต้นฉบับบทความมาลงพิมพ์มากที่สุด แต่อัตราการตอบรับน้อยที่สุด (Fletcher, in Fletcher, ed. 1971: 53) และวารสาร Journal of Political Economy ได้รับการอ้างถึงมากเป็นอันดับ 3 วารสารทั้ง 3 รายการได้รับการอ้างถึงคิดเป็นร้อยละ 11.51, 7.93 และ 6.43 ตามลำดับ วารสารที่ได้รับการอ้างถึงมากมีจำนวนไม่กี่รายการ มีวารสารเพียง 11 รายการที่ได้รับการอ้างถึงกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนการอ้างถึงวารสารภาษาอังกฤษทั้งหมดคือร้อยละ 51.12 วารสารที่เหลืออีก 253 รายการ ได้รับการอ้างถึงเพียงร้อยละ 48.88

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในงานวิจัยของ เฟลทเชอร์ (Fletcher 1972: 290) และงานวิจัยของมหาวิทยาลัยบัท (Bath University, Design of Information Systems in the Social Sciences 1979: 111) ซึ่งวิเคราะห์การอ้างถึงในบทความวารสารทางเศรษฐศาสตร์ และพบว่า American Economic Review เป็นวารสารที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัยบัท (Bath University) ในเรื่องเดิมอีกคือ Journal of Political Economy เป็นวารสารที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในอันดับรองลงมา

เมื่อเปรียบเทียบวารสารภาษาไทยและวารสารภาษาต่างประเทศที่ได้รับการอ้างถึงกับวารสารที่มีในหอสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลปรากฏดังนี้คือ

1. หอสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในจำนวนวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างถึง 149 รายการ หอสมุดฯ มีเพียง 39 รายการ คิดเป็นร้อยละ 26.17 ของวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างถึง อย่างไรก็ตามวารสารจำนวน 149 รายการนี้มีเป็นจำนวนมากถึง 63 รายการที่ได้รับการอ้างถึงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และมีวารสารหลายรายการที่ได้รับการอ้างถึงมิใช่วารสารทางด้าน

เศรษฐศาสตร์ ในบรรดาวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับแรก ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นวารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์ และมีอยู่ในห้องสมุดฯ หลายรายการ ฉะนั้นเมื่อเปรียบเทียบรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปกับรายชื่อวารสารที่มีในห้องสมุดฯ จะพบว่าในจำนวนวารสารทั้งหมด 41 รายการ ห้องสมุดฯ มี 22 รายการ หรือร้อยละ 53.66 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 12 อันดับแรก จะพบว่ามีอยู่ในห้องสมุดฯ ถึง 11 รายการ คิดเป็นร้อยละ 91.67 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 12 รายการ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าแม่ห้องสมุดฯ จะมีวารสารไม่มาก แต่วารสารที่มีอยู่เป็นวารสารที่มีคุณค่า และตรงกับความต้องการของนักวิจัยทางเศรษฐศาสตร์เป็นส่วนใหญ่

เมื่อเปรียบเทียบวารสารภาษาไทยเฉพาะที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าจากจำนวนวารสาร 76 รายการที่ได้รับการอ้างอิง ห้องสมุดฯ มีเพียง 28 รายการ คิดเป็นร้อยละ 36.84 ของวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามวารสาร 76 รายการนี้มีเป็นจำนวนมากถึง 39 รายการที่ได้รับการอ้างอิงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และมีวารสารหลายรายการที่มีใช้วารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป จำนวน 10 รายการกับรายชื่อวารสารที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 7 รายการ หรือร้อยละ 70 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 14 อันดับแรก พบว่ามีอยู่ในห้องสมุดฯ 9 รายการ คิดเป็นร้อยละ 64.29 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 14 รายการ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าวารสารส่วนใหญ่ที่มีในห้องสมุดฯ เป็นวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากและตรงกับความต้องการของนักวิจัยทางเศรษฐศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นส่วนใหญ่

สำหรับวารสารภาษาต่างประเทศจำนวน 263 รายการ ห้องสมุดฯ มีเพียง 46 รายการ คิดเป็นร้อยละ 17.49 ของจำนวนวารสารภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง ในจำนวนวารสาร 263 รายการนี้ มีวารสารเป็นจำนวนมากถึง 132 รายการ หรือร้อยละ 50.19 ที่ได้รับการอ้างอิงเพียงครั้งเดียว และมีวารสารหลายรายการที่มีใช้วารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับแรก ๆ จะเป็นวารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์เป็นส่วนใหญ่

และมีอยู่ในห้องสมุดฯ หลายรายการ จากจำนวนวารสารทั้งหมด 66 รายการ ซึ่งได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป ห้องสมุดฯ มี 32 รายการ หรือร้อยละ 48.48 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และจากจำนวนวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 11 รายการแรก พบว่ามีในห้องสมุดฯ ทุกเล่ม หรือร้อยละ 100 ฉะนั้นแม่ห้องสมุดฯ จะมีวารสารน้อยรายการ แต่วารสารที่มีอยู่ก็อาจกล่าวได้ว่าเป็นวารสารหลักทางด้านเศรษฐศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามห้องสมุดฯ ควรพยายามจัดหาวารสารเข้าห้องสมุดฯ ให้มากกว่านี้ เพราะการมีเฉพาะวารสารหลักเท่านั้นไม่เพียงพอต่อการทำวิจัย อีกทั้งในปัจจุบันมีแขนงวิชาใหม่ ๆ ทางเศรษฐศาสตร์เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ซึ่งบรรณารักษ์และนักเศรษฐศาสตร์จำเป็นต้องติดตามความก้าวหน้าให้ทันด้วย บรรณารักษ์สามารถศึกษาจากรายชื่อวารสาร ซึ่งอาจมีบรรณวิทศน์ประกอบจากคู่มือต่าง ๆ หรือจากสำนักพิมพ์ พร้อมทั้งปรึกษาขอคำแนะนำและความเห็นชอบจากอาจารย์และนักเศรษฐศาสตร์ในสถาบันที่ห้องสมุดฯ ให้บริการอยู่

เมื่อเปรียบเทียบวารสารภาษาต่างประเทศเฉพาะที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าจากจำนวนวารสาร 74 รายการที่ได้รับการอ้างอิง ห้องสมุดฯ มีเพียง 29 รายการ หรือร้อยละ 39.19 ของวารสารภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในจำนวนวารสาร 74 รายการนี้ มีวารสารเป็นจำนวนมากถึง 48 รายการที่ได้รับการอ้างอิงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปจำนวน 7 รายการ กับวารสารที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าห้องสมุดฯ มีครบทุกรายการ คิดเป็นร้อยละ 100 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 13 รายการแรก พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 12 รายการ คิดเป็นร้อยละ 92.31 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 13 รายการ แม้วารสารส่วนใหญ่ในห้องสมุดฯ มีจะเป็นวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดก็ตาม แต่บรรณารักษ์ก็ไม่ควรละเลยที่จะติดตามความก้าวหน้าของสาขาวิชาและพยายามจัดหาวารสารใหม่ ๆ ที่มีคุณค่าเข้าห้องสมุดฯ ในขณะเดียวกันก็พยายามส่งเสริมหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะให้นักเศรษฐศาสตร์ของคณะฯ ใช้วารสารวิชาการในห้องสมุดฯ ให้มากขึ้น และได้รับประโยชน์มากที่สุด

2. ห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในจำนวนวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง 149 รายการ ห้องสมุดฯ

มี 62 รายการ คิดเป็นร้อยละ 41.61 ของจำนวนวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึง อย่างไรก็ตามแม้จะมีวารสารเพียง 62 รายการเท่านั้นในห้องสมุดฯ ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นจำนวนที่น้อยเกินไปหรือไม่ เพราะวารสารทั้งหมด 149 รายการ มีวารสารเป็นจำนวนมากที่ได้รับการอ้างอิงถึงเพียงครั้งเดียว และมีหลายรายการที่มีใช้วารสารวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปจำนวน 41 รายการ พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 30 รายการ คิดเป็นร้อยละ 73.17 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบวารสารที่มีในห้องสมุดฯ กับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 12 อันดับแรก พบว่ามีอยู่ในห้องสมุดฯ ถึง 11 รายการ คิดเป็นร้อยละ 91.67 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 12 รายการ เมื่อประเมินจากจำนวนวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปรวมกันกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 12 รายการแล้ว อาจกล่าวได้ว่าห้องสมุดฯ มีวารสารในจำนวนที่มากพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งวารสารรายการที่ได้รับการอ้างอิงถึงมาก

เมื่อเปรียบเทียบวารสารภาษาไทยเฉพาะที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์ของคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กับที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าจากจำนวนวารสาร 110 รายการที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย ห้องสมุดฯ มีเพียง 53 รายการ หรือร้อยละ 48.18 ของวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมีวารสารเป็นจำนวนมากถึง 53 รายการที่ได้รับการอ้างอิงถึงเพียงครั้งเดียว เมื่อพิจารณาวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปกับวารสารที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 24 รายการ จากจำนวน 32 รายการ คิดเป็นร้อยละ 75 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบเฉพาะวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุดจำนวน 10 อันดับแรก พบว่าห้องสมุดฯ มี 7 รายการ หรือร้อยละ 70 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 10 รายการ สำหรับวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษนั้นมีการอ้างอิงวารสารภาษาไทยจำนวน 33 รายการ ซึ่งพบว่าห้องสมุดฯ มีมากถึง 23 รายการ หรือร้อยละ 69.70 ของวารสารภาษาไทยทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในขณะที่วารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงเพียงครั้งเดียวมีจำนวน 20 รายการ เมื่อเปรียบเทียบวารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปกับวารสารที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าห้องสมุดฯ มี 4 รายการจากจำนวนวารสารทั้งหมด 5 รายการ คิดเป็นร้อยละ 80 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึงตั้งแต่

5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 8 รายการแรก พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 7 รายการ หรือร้อยละ 87.50 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 8 รายการ

จะเห็นได้ว่าวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษมีการอ้างอิงวารสารภาษาไทยน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย เนื่องจากนักศึกษาต้องเรียบเรียงวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ และมีนักศึกษาที่เป็นชาวต่างประเทศด้วย เมื่อพิจารณารายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงโดยคิดเป็นร้อยละ พบว่าส่วนใหญ่จะมีในห้องสมุดฯ มากกว่าวารสารที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย แสดงว่านักวิจัยหลักสูตรภาษาอังกฤษใช้วารสารภาษาไทยที่มีในห้องสมุดฯ มาก และวารสารภาษาไทยส่วนใหญ่ที่มีในห้องสมุดฯ ก็ตรงกับความต้องการของนักวิจัย

สำหรับวารสารภาษาต่างประเทศจำนวน 263 รายการ ห้องสมุดฯ มี 96 รายการ คิดเป็นร้อยละ 36.50 ของจำนวนวารสารภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิง ในจำนวนวารสาร 263 รายการนี้มีวารสารจำนวนวารสารร้อยละ 50 ที่ได้รับการอ้างอิงเพียงครั้งเดียว และมีหลายรายการที่มีใช้วารสารวิชาการทางเศรษฐศาสตร์ ฉะนั้นจึงยังไม่อาจกล่าวได้เช่นกันว่าจำนวนวารสารร้อยละ 36.50 เป็นจำนวนที่น้อยเกินไปหรือไม่ เมื่อพิจารณาวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปจำนวน 66 รายการ พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 48 รายการ คิดเป็นร้อยละ 72.73 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบวารสารที่มีในห้องสมุดฯ กับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 11 รายการแรก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นวารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์ทั้งสิ้น และเป็นวารสารที่ห้องสมุดฯ ทางด้านเศรษฐศาสตร์หรือที่เกี่ยวข้องจะมีกันเป็นส่วนใหญ่ พบว่าห้องสมุดฯ มีครบทั้ง 11 รายการ คิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อประเมินจำนวนวารสารภาษาไทยและวารสารภาษาต่างประเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับที่มีในห้องสมุดฯ และวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดกับที่มีในห้องสมุดฯ อาจกล่าวได้ว่าห้องสมุดฯ มีวารสารสำคัญ ๆ หลายรายการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการที่ได้รับการอ้างอิงมาก

เมื่อเปรียบเทียบวารสารภาษาต่างประเทศเฉพาะที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กับที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าจากจำนวนวารสาร 81 รายการที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทย ห้องสมุดฯ มี 45 รายการ คิดเป็น

ร้อยละ 55.56 ของวารสารภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ในจำนวนวารสารทั้งหมด 81 รายการนี้ มีวารสารที่ได้รับการอ้างอิงเพียงครั้งเดียว 50 รายการ เมื่อเปรียบเทียบวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปจำนวน 11 รายการ กับวารสารที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 9 รายการ คิดเป็นร้อยละ 81.82 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 14 รายการแรก พบว่าห้องสมุดฯ มีมากถึง 12 รายการ หรือร้อยละ 85.71 ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 12 รายการ สำหรับวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษนั้นมีการอ้างอิงวารสารภาษาต่างประเทศจำนวน 203 รายการ ซึ่งพบว่าห้องสมุดฯ มี 80 รายการ คิดเป็นร้อยละ 39.41 ของวารสารภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์หลักสูตรภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในจำนวนวารสาร 203 รายการ มีวารสารที่ได้รับการอ้างอิงเพียงครั้งเดียวจำนวน 93 รายการ เมื่อเปรียบเทียบวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไปจำนวน 52 รายการ กับวารสารที่มีในห้องสมุดฯ พบว่าห้องสมุดฯ มีถึง 40 รายการ คิดเป็นร้อยละ 76.92 ของวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และเมื่อเปรียบเทียบกับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 9 รายการแรก พบว่าห้องสมุดฯ มีครบทุกรายการ คิดเป็นร้อยละ 100

จะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในแต่ละสถาบันการศึกษากับที่มีอยู่ในห้องสมุดของสถาบันนั้น ๆ ห้องสมุดแต่ละแห่งจะมีเพียงไม่กี่รายการ และเมื่อเปรียบเทียบโดยการจำกัดวารสารเฉพาะที่ได้รับการอ้างอิงมาก พบว่าห้องสมุดจะมีวารสารในจำนวนที่คิดเป็นร้อยละเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงมิได้มีเฉพาะวารสารทางด้านเศรษฐศาสตร์เท่านั้น ในขณะที่วารสารในห้องสมุดทั้ง 2 แห่งจะเป็นวารสารวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์เป็นส่วนใหญ่

เมื่อประเมินจำนวนวารสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ของทั้ง 2 สถาบันที่มีในห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากกับที่มีในห้องสมุดฯ อาจกล่าวได้ว่าห้องสมุดฯ มีวารสารสำคัญ ๆ หลายรายการ อย่างไรก็ตามวิทยากรต่าง ๆ มีการเจริญเติบโตและก้าวหน้าอยู่เสมอ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ก็เช่นกัน ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่าปัจจุบันมีแขนงวิชาต่าง ๆ ทางเศรษฐศาสตร์เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้มี

วารสารเฉพาะแขนงวิชาทางเศรษฐศาสตร์เกิดขึ้นมากตามไปด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นที่บรรณารักษ์จะต้องก้าวตามวิทยาการเหล่านี้ให้ทัน และพยายามจัดหาวารสารใหม่ ๆ ที่สำคัญ และมีประโยชน์สำหรับนักเศรษฐศาสตร์เข้าห้องสมุดอยู่เสมอ

ในจำนวนวารสารภาษาต่างประเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป 66 รายการ และวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 11 รายการ ล้วนเป็นวารสารภาษาอังกฤษทั้งสิ้น วารสารภาษาต่างประเทศที่มีในห้องสมุดทั้งสองก็เป็นวารสารภาษาอังกฤษทั้งหมด ไม่มีวารสารภาษาต่างประเทศอื่นเลย

เมื่อเปรียบเทียบรายชื่อวารสารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ได้รับการอ้างอิงพบว่าห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีวารสารมากกว่าห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นอันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งวารสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการอ้างอิง ห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีมากกว่า 2 เท่าของห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนั้นบรรณารักษ์ของห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงควรจัดหาวารสารวิชาการที่สำคัญทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งได้รับการอ้างอิงมาก และห้องสมุดฯ ยังไม่มีเข้าห้องสมุดฯ ให้มากขึ้น

ข้อจำกัดในการวิจัย

จากการวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารของวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์จำนวน 344 เล่มนี้ ผู้วิจัยประสบปัญหาในการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ประการคือ

1. รายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิง มีเชิงอรรถเป็นจำนวนมากที่ให้รายละเอียดทางบรรณานุกรมไม่สมบูรณ์ ซึ่งผู้วิจัยจำเป็นต้องหารายละเอียดที่ขาดหายไปจากคู่มือต่าง ๆ เพิ่มเติม เพื่อให้ทำการวิเคราะห์การอ้างอิงได้ นอกจากนี้ยังมีเชิงอรรถเป็นจำนวนมากไม่น้อยที่ได้รับการลงรายการอย่างไม่ถูกต้อง เช่นมีการลงชื่อเมืองหรือสำนักพิมพ์ลงไปด้วยหรือลงรายการวารสารตามสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือ ซึ่งบางครั้งก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจำเป็นต้องอาศัยความรู้จากการศึกษา และประสบการณ์จากการทำงานตลอดจนปรึกษาคู่มือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวารสารอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งอาศัยรายชื่อวารสารของห้องสมุดต่าง ๆ ทางเศรษฐศาสตร์และที่เกี่ยวข้องมาประกอบ เพื่อให้ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ถูกต้องมากที่สุด อย่างไรก็ตามผู้วิจัยคาดว่าอาจจะมีข้อผิดพลาดที่ไม่ทราบปรากฏออกมาบ้าง

แต่คิดว่าคงมีจำนวนไม่มากนัก

2. รายชื่อวารสารที่มีในหอสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีวารสารบางรายการซึ่งหอสมุดทั้งสองไม่จัดเป็นวารสาร ทำให้วารสารนั้นไม่ปรากฏในทะเบียนรายชื่อวารสารของหอสมุด ตัวอย่างเช่นวารสาร Foreign Trade Statistics of Thailand ฉะนั้นเพื่อขจัดปัญหาดังกล่าวไม่ให้เกิดขึ้นหรือให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด ผู้วิจัยจำเป็นต้องอาศัยความรู้จากการศึกษา และประสบการณ์จากการทำงาน ตลอดจนสอบถามบรรณารักษ์ของหอสมุดทั้ง 2 แห่งเกี่ยวกับข้อสงสัยดังกล่าวบางประการ อย่างไรก็ตามอาจมีข้อผิดพลาดที่ผู้วิจัยไม่ทราบปรากฏออกมาบ้าง แต่คาดว่าคงมีจำนวนไม่มากนัก

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานวารสารของหอสมุดทางเศรษฐศาสตร์และสาขาที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการให้บริการสารนิเทศของหอสมุดได้หลายประการ ดังนี้

1. จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าวารสารเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าหนังสือ เพราะวารสารทางวิชาการจะให้ข่าวสาร ตลอดจนผลการวิจัยที่รวดเร็วและทันสมัย แต่เมื่อพิจารณาอายุของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงจากผลการวิจัยครั้งนี้ และจากงานวิจัยอื่น ๆ ทำให้ทราบว่าวารสารเป็นสิ่งพิมพ์ที่ล้าสมัยเร็วกว่าหนังสือ ดังนั้นบรรณารักษ์ควรให้ความสำคัญในการจัดหาเข้าหอสมุดและนำออกบริการผู้ใช้อย่างรวดเร็ว ตรงตามกำหนดเวลา ไม่ปล่อยให้ล่าช้าเกินกำหนดออกเป็นเวลานานเกินควร เพราะจะทำให้คุณค่าของบทความและผลการวิจัยในวารสารลดลงกว่าที่ควรจะเป็น

2. ผลการวิเคราะห์การอ้างอิง ทำให้ทราบถึงรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากทางเศรษฐศาสตร์ เป็นเครื่องช่วยให้บรรณารักษ์ทราบว่าวารสารรายการใดบ้างที่หอสมุดยังขาดและควรจัดหาเข้าหอสมุดเพื่อสนองความต้องการของนักวิจัยส่วนใหญ่ และวารสารรายการใดบ้างของหอสมุดที่มีผู้ใช้คนน้อยหรือไม่มีผู้ใช้เลย ควรที่บรรณารักษ์จะยังคงบอกรับต่อไปหรือไม่ หรือควรนำงบประมาณนั้นไปใช้บอกรับวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากรายการอื่นที่หอสมุดยังไม่มีหรือเพิ่มจำนวนฉบับของวารสารที่มีในหอสมุดซึ่งได้รับการอ้างอิงมากหรือมีผู้ใช้มาก การเลิก

บอกรับวารสารที่ไม่มีผู้ใช้ นอกจากจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการบอกรับวารสาร ยังช่วยลดค่าใช้จ่ายในการเก็บเล่มวารสารซึ่งนับวันจะมีราคาแพงขึ้นเรื่อย ๆ ช่วยประหยัดเนื้อที่ในห้องสมุดให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ มีใช้เป็นเพียงที่เก็บวารสารเท่านั้น ตลอดจนช่วยประหยัดเวลาและแรงงานของเจ้าหน้าที่ห้องสมุดในการดูแลรักษาวารสารที่ไม่มีผู้ใช้เลย

3. วารสารวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์ที่ได้รับการอ้างอิงน้อยหรือมีผู้ใช้ช้อยหรือไม่ได้รับการอ้างอิงหรือไม่มีผู้ใช้เลย อาจมีใช้เป็นเพราะวารสารนั้นไม่มีคุณค่า แต่อาจเนื่องจากผู้ใช้ไม่ทราบว่าวารสารนั้นมีเรื่องที่น่าสนใจ บรรณารักษ์ควรจัดทำตรชนีวารสาร เพื่อช่วยให้ผู้ใช้ได้ทราบและใช้ประโยชน์จากบทความต่าง ๆ ในวารสารมากขึ้น

4. ห้องสมุดของสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนวิชาเศรษฐศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องสมุดคณะเศรษฐศาสตร์หรือห้องสมุดกลางในกรณีที่สถาบันการศึกษานั้นไม่มีห้องสมุดเฉพาะทางด้านเศรษฐศาสตร์ ควรร่วมมือกันในการจัดซื้อวารสาร โดยแบ่งหน้าที่รับผิดชอบกันไปตามหลักสูตรวิชาที่สถาบันของตนเปิดสอน เช่นสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีคณะพัฒนาการเศรษฐกิจ ซึ่งเน้นหนักทางเศรษฐศาสตร์การพัฒนา ฉะนั้นห้องสมุดของสถาบันแห่งนี้อาจเน้นการซื้อวารสารที่มีเนื้อหาทางเศรษฐศาสตร์การพัฒนาเป็นส่วนใหญ่ หรือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งเน้นหนักทางด้านเศรษฐศาสตร์การเกษตร และเศรษฐศาสตร์สหกรณ์ ห้องสมุดของสถาบันแห่งนี้ก็อาจรับผิดชอบในการจัดหาวารสารทางเศรษฐศาสตร์การเกษตรและสหกรณ์เข้าห้องสมุดเป็นส่วนใหญ่ เป็นต้น วิธีการดังกล่าวจะลดความซ้ำซ้อนในการบอกรับวารสารได้เป็นอันมาก เป็นการช่วยประหยัดงบประมาณ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับวารสาร เนื้อที่ การเก็บรักษา และเวลาทำงานของบรรณารักษ์และเจ้าหน้าที่ห้องสมุดได้เป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ห้องสมุดต่าง ๆ ทางด้านเศรษฐศาสตร์อาจร่วมมือกันจัดทำสหบัตรหรือรายชื่อวารสารที่มีในห้องสมุดทางด้านเศรษฐศาสตร์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้สามารถเข้าถึงวารสารที่ไม่มีในห้องสมุดของตนได้ โดยที่ห้องสมุดไม่จำเป็นต้องบอกรับทุกรายการ ในกรณีที่ผู้ต้องการใช้บทความในวารสารที่ไม่มีในห้องสมุด หรือห้องสมุดเล็กบอกรับ บรรณารักษ์ก็อาจใช้บริการยืมระหว่างห้องสมุดจากห้องสมุดอื่นที่มีได้ และอาจนำมาฉายเอกสารบทความที่สำคัญเก็บไว้ เพื่อให้บริการแก่นักศึกษา อาจารย์ และนักวิจัยต่อไป

หนังสืออ้างอิงประเภทตรชนีวารสารจัดเป็นเครื่องมือช่วยค้นบทความวารสารที่ดี

ประเภทหนึ่ง ช่วยให้ผู้ใช้ทราบถึงบทความที่ต้องการ โดยที่บรรณารักษ์ไม่จำเป็นต้องบอกรับวารสารรายการที่มีผู้ใช้บ่อย

5. ในการศึกษาขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ ทำให้ทราบว่านักเศรษฐศาสตร์มีแนวโน้มในการทำวิจัยเน้นหนักทางด้านเศรษฐศาสตร์การเกษตร เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม เศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ และเศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ ฉะนั้นบรรณารักษ์จึงควรจัดหาวารสารในแขนงวิชาดังกล่าวเข้าห้องสมุดให้มาก และให้ทันกับวิทยาการต่าง ๆ ทางเศรษฐศาสตร์ซึ่งเจริญก้าวหน้าอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้แล้วจากการวิเคราะห์เนื้อหาของบทความวารสารที่ได้รับการอ้างอิงยังทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์กับสาขาวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สังคมวิทยา เกษตรกรรม การศึกษา และรัฐศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งบรรณารักษ์จำเป็นต้องจัดหาเข้าห้องสมุดด้วยเช่นกัน

6. จากการวิเคราะห์อายุของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง ทำให้ทราบว่าวารสารใหม่ ๆ จะได้รับการอ้างอิงมาก วารสารยิ่งเก่าเพียงใด ปริมาณการอ้างอิงก็จะยิ่งลดลงตามลำดับ ฉะนั้นบรรณารักษ์จึงควรพิจารณาจัดเก็บวารสารเก่า ๆ ที่มีผู้ใช้บ่อยแยกไว้ต่างหากจากชั้นวารสารใหม่ ๆ ซึ่งมีผู้ใช้มาก หรือถ่ายทำลงในรูปวัสดุย่อส่วน แล้วคัดตัวเล่มวารสารทิ้งไปหรือจำหน่ายออกจากห้องสมุด หรือบริจาคให้ห้องสมุดอื่นที่ต้องการในกรณีที่วารสารนั้นยังอยู่ในสภาพที่พอสมควร นอกจากนี้อาจจัดใหม่ความร่วมมือระหว่างห้องสมุด โดยตกลงกันว่าให้ห้องสมุดแห่งหนึ่งเก็บรวบรวมวารสารเก่า ๆ ไว้อย่างครบถ้วนเพื่อให้บริการแก่ผู้ต้องการใช้หรือในกรณีที่ห้องสมุดคณะซึ่งขึ้นอยู่กับสำนักหอสมุดของมหาวิทยาลัย สำนักหอสมุดอาจเป็นที่จัดเก็บวารสารเก่าที่มีผู้ใช้บ่อยหรือไม่มีผู้ใช้เลยจากห้องสมุดคณะต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อช่วยลดปัญหาเรื่องสถานที่เก็บและงบประมาณในการจัดเก็บวารสาร

อนึ่งในการศึกษาขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ร่วมกับอายุของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง ทำให้ทราบว่าวารสารที่มีเนื้อหาใดควรจัดเก็บย้อนหลังไปนานเท่าใด ตัวอย่างเช่น วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ จะอ้างอิงวารสารเก่า ๆ มากกว่า วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การเกษตรหรือเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม เป็นต้น ฉะนั้นห้องสมุดอาจจะต้องจัดเก็บวารสารดังกล่าวไว้ในชั้นวารสารปัจจุบันในเวลาที่นานกว่าวารสารอื่น ๆ สำหรับวารสารที่มีอายุการใช้ไม่นานนัก อาจไม่จำเป็นต้องจัดเก็บไว้ในห้องสมุดเป็นเวลานาน และไม่จำเป็นต้องส่งเย็บเล่ม

7. วารสารภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มากกว่าวารสารภาษาไทย แสดงให้เห็นว่าวารสารวิชาการทางเศรษฐศาสตร์ในประเทศไทยยังมีน้อย ฉะนั้นควรที่สถาบันการศึกษาหรือสมาคมวิชาชีพทางเศรษฐศาสตร์จะให้การสนับสนุน ส่งเสริม หรือร่วมมือกันให้มีการผลิตและการปรับปรุงวารสารวิชาการทางเศรษฐศาสตร์ที่เป็นภาษาไทยออกมาในจำนวนที่มากและมีคุณภาพกว่าในปัจจุบัน

8. จากการเปรียบเทียบรายชื่อวารสารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่ได้รับการอ้างอิงกับวารสารที่มีในหอสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่าหอสมุดทั้งสองมีวารสารไม่ถึงครึ่งหนึ่งของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง อย่างไรก็ตามก็ไม่จำเป็นที่บรรณารักษ์ของหอสมุดทั้งสองจะต้องจัดหาวารสารดังกล่าวเข้าหอสมุดทุกรายการ เพราะมีวารสารที่ได้รับการอ้างอิงเพียง 1 ครั้งเป็นจำนวนหลายรายการ นอกจากนี้ยังมีวารสารอื่นที่ไม่ใช่วารสารวิชาการทางค่านเศรษฐศาสตร์รวมอยู่ด้วย ซึ่งบางรายการอาจไม่จำเป็นต้องมีในหอสมุด แต่อย่างไรก็ตามบรรณารักษ์ควรจัดหาวารสารเข้าหอสมุดเพิ่มขึ้นกว่าที่มีในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหอสมุดคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีวารสารน้อยมาก โดยอาจพิจารณาคัดเลือกจากวารสารรายการที่ได้รับการอ้างอิงมาก แต่หอสมุดยังไม่มี

9. บรรณารักษ์อาจนำรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากมาเป็นแนวทางคัดเลือกบทความเพื่อจัดทำกระดานข่าวสารสังเขป และให้บริการข่าวสารทันสมัย (Current Awareness Service) เพื่อสนองความต้องการของนักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่ได้อย่างรวดเร็ว

10. ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่จะเปิดสอนเศรษฐศาสตร์ในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท หรือปริญญาเอกในการจัดหาวารสารที่มีประโยชน์ และได้รับการอ้างอิงมากในการวิจัยเข้าหอสมุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารของวิทยานิพนธ์สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ โดยการใช้วิทยานิพนธ์เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ ควรทำการวิเคราะห์การอ้างอิงสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ให้กว้างขวางขึ้น และควรใช้บทความวารสารทางเศรษฐศาสตร์เป็นหน่วยของการวิเคราะห์บ้าง จากนั้นนำผลที่ได้จากการใช้วิทยานิพนธ์และบทความวารสาร

เป็นหน่วยของการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบดูว่าคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร

2. ควรมีการวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารหรือสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น ๆ ในงานวิจัยของคณาจารย์ทางด้านเศรษฐศาสตร์ด้วย และเปรียบเทียบว่าขอบเขตเนื้อหาวิชา อายุ ภาษา และรายชื่อของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงตรงกันกับการวิจัยครั้งนี้หรือไม่

3. ควรทำการวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารหรือสิ่งพิมพ์หลาย ๆ ประเภทรวมกันในสาขาวิชาต่าง ๆ ทางด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และนำผลที่ได้มาสรุปเป็นข้อสรุปรวมของแต่ละสาขา เช่น ขอบเขตเนื้อหาวิชา อายุ และภาษาของวารสารและสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิง เป็นต้น

4. ควรศึกษาการใช้วารสารในงานวิจัยของนักเศรษฐศาสตร์ โดยใช้วิธีการอื่นเช่น การส่งแบบสอบถาม การศึกษาหลักฐานการใช้หรือการยืมวารสารของผู้ใช้ เป็นต้น และนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์การอ้างอิง เพื่อทดสอบว่าผลที่ได้ต่างกันหรือเหมือนกันอย่างไร ผลที่ได้จากวิธีการวิเคราะห์การอ้างอิงสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเลือกสรร จัดหา และให้บริการวารสารทางเศรษฐศาสตร์ได้เพียงตรงเพียงใด

5. ควรมีการประเมินค่าวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากทางเศรษฐศาสตร์เพื่อให้ผลที่ออกมาเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น

6. ควรมีการประเมินค่าบทความในวารสารแต่ละรายการที่ได้รับการอ้างอิงมาก เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงบทความให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้น

7. ศึกษาเปรียบเทียบวารสารที่ได้รับการอ้างอิงกับงบประมาณในการบอกรับ การดูแลรักษา การเย็บเล่ม ตลอดจนกระบวนการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบว่าวารสารได้รับการใช้หรืออ้างอิงอย่างคุ้มค่ากับงบประมาณที่ต้องสูญเสียไปในการจัดบริการวารสารแต่ละรายการที่ห้องสมุดหรือไม่